

ærede Forslagsstilleres Hensigt — det antager jeg da ikke — at dette skulde være den Skattelettelse, der skulde gives Arbejderstanden til Erstatning for, hvad de store Hartkornsejere faa, men det vil let blive opfattet saaledes af Befolkningen. Man vil anstille Sammenligning, og Sammenligningen vil ikke falde videre heldig ud.

De Lovforslag, der i det væsentligste bleve gjorte færdige i Gaar, bevilgede 6 Millioner aarligt til det store Hartkorn. Nu behandle vi dette lille Forslag, og om et Øjeblik tage vi fat paa den store Tiendelov, der vil give de store Tiendeejere et aarligt Beløb paa $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Det er store Summer, sammenlignet med, hvad dette Lovforslag vil komme til at dreje sig om. Dette Lovforslag anslaaes til at ville koste Statskassen omtrent 20,000 Kr. om Aaret. Disse 20,000 Kr. om Aaret komme en Befolkning til gode, der vistnok kan anslaaes til ca. 100,000 Husstande. Alene her i Kjøbenhavn er der 13,000 Lejligheder paa 1 Værelse. Endvidere 42,000 Lejligheder paa 2 Værelser. Paa Frederiksberg er der 1,000 Lejligheder paa 1 Værelse og 5,000 Lejligheder paa 2 Værelser. Det giver 60,000 Husstande, som nu skulle have Fordel af denne lille Lov, og blandt hvilke disse 20,000 Kr. skulle fordeles. Men endvidere skulle Købstæderne og Landkommunerne have Fordel deraf. Det vil altsaa ses, at det her drejer sig om en meget betydelig Mængde Mennesker, hvem de 20,000 Kr. skulle komme til gode. Det er en meget lille Skattelettelse, som kan paaregnes for hver enkelt. Jeg gør udtrykkelig opmærksom paa, at da de ærede Forslagsstillere i sin Tid indbragte dette Forslag, faldt det dem ikke ind, at en saadan Sammenligning kunde drages, og den ærede Ordfører, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) antydede, at i 1897 havde Tiendeloven og de store Skattelove saa fjerne Udsigter i dette demokratiske Ting, at han ikke en Gang kunde tænke sig at være Medlem, saa længe til de bleve gennemførte. Nu er det snart sket, og der er større Haab for disse 6 Millioner og $1\frac{1}{2}$ Million til de store Hartkornsejere end for disse 20,000 Kr. til Arbejderstanden, men det forhindrer ikke, at vi takke de ærede Forslagsstillere for deres Forslag. Vi sige, at Smuler ere ogsaa Brød, takke for deres gode Villie og ville stemme for Forslaget, samt ønske, at det maa komme frem i det andet Ting.

Da jeg nævner det andet Ting, skal jeg minde om, at den Gang, dette Lovforslag var der oppe for første Gang, blev det nægtet Overgang til 2den Behandling. Jeg gør opmærksom derpaa, fordi det, at nægte Overgang til 2den Behandling, er den haardeste Modtagelse, man kan give et Lovforslag. Man ytrer derved sit fjendtlige Sindelag over for det. Nu da det samme høje Landsting saa gladeligt har taget mod Godsejersmørelsen, var der maa ske ogsaa Grund til at anstille en Sammenligning mellem den Lethed, hvormed det andet Ting har taget mod de store Skattebegunstigelser for de Samfundsklasser, de repræsentere, og den fjendtlige Modstand, det har vist mod dette lille Forslag, men jeg skal ikke komme ind derpaa. Det er en Sammenligning, som gør sig selv, og som jeg antager, at den store Befolkning vil gøre, uden at man behøver nøjere at antyde den. Jeg tror, at de ærede Forslagsstillere ikke vilde have fremsat dette Forslag nu igen uden Haab om, at det vilde blive gennemført. Jeg gaar ud fra, at der maa foreligge en Slags Garanti for, at Forslaget nu vilde passere det høje Ting og endelig blive til Lov, og i Haabet derom stemmer jeg derfor.

Der er dog en Bemærkning, jeg endnu vil tillade mig at gøre. Da dette Forslag sidst var for i dette Ting, henstillede jeg til de ærede Forslagsstillere, at de for Bykommunernes Vedkommende burde sætte det skattefrie Beløb op fra 240 Kr. til 300 Kr., og de ærede Forslagsstillere og den ærede Ordfører udtalte sig velvilligt derover for. Ved et Ændringsforslag blev det ogsaa saaledes, at man for Kjøbenhavns og Bykommunernes Vedkommende gik op til 300 Kr., hvorimod man fastholdt de 240 Kr. for Landkommunerne. Her i Folketinget blev altsaa sidste Gang vedtaget 300 Kr. for Kjøbenhavn og Købstadkommunerne, men 240 Kr. for Landet. Jeg ser ogsaa i Skattekommissionens Indberetning, som den ærede Ordfører omtalte, at Skattekommissionens Udvalg med Undtagelse af de to Højremedlemmer gik med til at sætte Summen for Kjøbenhavns og Bykommunernes Vedkommende til 300 Kr. Jeg forstaa derfor ikke, hvorfor de ærede Forslagsstillere nu ere gaaede bort fra deres tidligere Standpunkt og ere gaaede ned igen til 240 Kr., og jeg vil bestemt henstille til dem at følge Skattekommissionens og deres eget tidligere Standpunkt, saa at de forhøje Beløbet, 240 Kr., til 300 Kr. for Kjøbenhavns og